

навчального закладу (на роботу). Характеризуючи проблематику компонентів рухової активності потрібно відзначити недостатню висвітленість питання поєднання всіх форм спонтанної та спеціально організованої рухової активності.

На всіх етапах життя людини рухова активність відіграє різну роль. У дитинстві вона забезпечує нормальний ріст і розвиток організму, сприяє повноцінному вияву генетичного потенціалу, підвищує опір до захворювань. Саме в період росту організм найбільш чутливий до впливу негативних чинників зовнішнього середовища, включаючи й обмежену рухову активність.

Потреба в рухові (кінезофілія) – це біологічна потреба організму, що відіграє важливу роль у його життєдіяльності та перебуває у тісному зв'язку з активною м'язовою діяльністю, що сприяє адаптації до зовнішнього середовища. Механізми взаємозв'язку рухової активності та функціональних можливостей є об'єктом зацікавлення багатьох науковців: І.А. Аршавського, К.Л. Andersen, Г.Л. Апанасенко та інші. Енергетичний фонд та функціональний стан органів і систем на різних вікових етапах залежить від особливостей функціонування скелетної мускулатури. При цьому чим інтенсивніша рухова активність в межах оптимальної тим більше проявляються основні негентропійні фактори, що збільшують енергетичні ресурси, функціональні можливості та тривалість життя організму.

Низький рівень рухової активності негативно впливає на організм студентів. Залежно від причини обмеження рухливості, ступеня її впливу і тривалості діапазон змін в організмі може коливатися від адаптаційно-фізіологічних до патологічних. За даними А.Г. Сухарева, у період навчання дефіцит рухової активності дітей спричиняє погіршення адаптації серцево-судинної системи до стандартних фізичних навантажень, зниження ЖЄЛ, станової сили, зайву вагу, підвищення рівня холестерину в крові. Одні науковці висловлюють припущення, що зниження рівня рухової активності починається на другому десятилітті життя, а інші дослідники вважають, що уже в 6 років і навіть раніше. Нестача рухів людини – гіподинамія й гіпокінезія – призводить до патологічних відхилень у розвитку різних систем організму.

Стегніцька Л.В.

СЕМАСІОЛОГІЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ТЕРМІНА «EPIDEMIC»

Кафедра іноземних мов

Буковинський державний медичний університет

З розвитком мікробіології діагностика інфекційних захворювань стає більш точною та якісною. Проте, незважаючи на значні успіхи у лікуванні різноманітних заражень, викликаних численними штамами мікроорганізмів та вірусів, інфекції досі залишаються основною причиною захворюваності та смертності у світі. Завдяки взаємодії та інтеграції окремих дисциплін, медицина отримала не тільки потужний синергетичний ефект, але й значні семантичні перетворення лексики. Відповідно як для медиків, так і для лінгвістів актуальним залишається питання щодо упорядкування галузевих термінологій, зокрема, субмови «Інфектологія». Мета нашої роботи – з опорою на етимологічний аналіз простежити семантичні перетворення лексичної одиниці *epidemic* та виявити зміщення семантики в бік розширення чи звуження з огляду на динаміку в науковому просторі.

Інфекційні агенти існували задовго до появи людства, і саме цей факт часто змушує фахівців озиратися в минуле в пошуках ефективних протиепідемічних засобів. Семантика лексики на позначення інфекційних захворювань змінювалась роками і на часі такі слова, як інфекційні захворювання, заразні хвороби, інфекції, епідемії чи ендемії часто вживають як взаємозамінні. Всесвітня організація охорони здоров'я, законодавство України та медична енциклопедія визначають епідемію як масове поширення інфекційної хвороби серед населення відповідної території за короткий проміжок часу, що значно перевищує рівень, зареєстрований на цій території впродовж низки років. Вперше термін *epidemics* було вжито в 7 ст. до н. е. Гомером в епічній поемі *Одіссея* із значенням «той, хто повернувся додому». Завдяки Гіппократу термін набув свого медичного значення. Давньогрецький цілитель використав його як назву для одного зі своїх трактатів, а саме *Epidemics* (5 ст. н.е.), в якому

прикметник *epidemos* у значенні "той, що поширюється в країні" трансформувався у латинізований варіант *epidemia*. За часів античності значення слова *epidemic* було доволі вузьким та вживалось на позначення групи таких клінічних синдромів, як кашель або діарея, що виникали та поширювались у конкретному місці та мали сезонний характер. З часом термін стали використовувати стосовно неодноразових проявів чуми, які лікарі чітко розпізнавали за характерними симптомами, відповідно маємо *epidemic of bubonic plague*. У 1828 році епідеміолог і лексикограф Н.Вебстер *N. Webster* у першому виданні *Webster's Dictionary* вживає терміни *epidemic* та *pandemic* як синонімічні, значення яких було досить нечітким та варіювалися залежно від соціальних та медичних контекстів. Дослідження бактерій, вірусів, грибів та виокремлення штамів патогенних мікроорганізмів сприяло семантичній еволюції терміна *epidemic*, який в першій половині 20 ст. почав співвідноситися з усіма інфекційними захворюваннями, які виникали в результаті проникнення мікробів в організм із зовнішнього середовища, як-от: *TB epidemic*, *Ebola virus epidemic*. У другій половині 20 століття з огляду на швидке поширення недуги термін *epidemic* застосовувався і до неінфекційних захворювань, наприклад, *a lung cancer epidemic*. У багатьох країнах світу поняття епідемії включає випадки масового отруєння, як-от: *an epidemic of food poisoning* чи масового поширення соціального явища на кшталт *school bullying epidemic*.

Таким чином, прогресуюча семантика терміна *epidemic* призвела до значного розширення його лексичного значення. Цей термін може вживатися на позначення будь-якого явища, що швидко поширюється не тільки територіально чи в межах окремої соціальної групи, але й у віртуальному середовищі, як-от: *epidemic model of virus and worms in a computer network*. З огляду на зазначене вище, перспективним вважаємо розглянути функціональні характеристики терміна *epidemic*.

Телеки М.М.

ОНОМАСІОЛОГІЧНІ ОЗНАКИ У НАЙМЕНУВАННЯХ ЗБУДНИКІВ КИШКОВИХ ХВОРОБ

Кафедра іноземних мов

Буковинський державний медичний університет

Медична термінологія була і залишається засобом накопичення, збереження і транслювання знань про стан збереження здоров'я людини та патологічні процеси, які відбуваються внаслідок порушення або втрати здатності організму виконувати свої життєві функції. Будь-який термін – вербалізований результат когнітивної діяльності людини, засіб орієнтації у професійній сфері та професійної комунікації.

У парадигмі когнітивно-ономасіологічного підходу термінологічні одиниці віддзеркалюють функцію номінації як структури знань людини в мові. За чеським лінгвістом М. Докулілом, процес називання здійснюється за допомогою ономасіологічних категорій, які утворюють основу назви. Об'єкт чи явище, які номінуються, увіходять у певний поняттєвий клас, отримуючи в межах того чи того класу певну ознаку. Поняттєвий клас реалізується в ономасіологічній структурі як означене (ономасіологічна база – ОБ), а ознака – як означуване (ономасіологічна ознака – ОО). У нашому дослідженні розглядаємо деякі двокomпонентні словосполучення, ономасіологічна база яких фіксує належність термінологічної одиниці до поняттєвого класу «бактерія», а ознака уточнює ономасіологічну базу. Аналіз ономасіологічної структури двокomпонентних назв поняттєвого класу «бактерія» засвідчує, що ономасіологічна база збігається із стрижневим словом, а ономасіологічна ознака виступає у ролі конкретизатора, який відрізняє одне інфекційне захворювання від іншого, шляхи його передачі, інші характеристики.